
Beeldtentoonstelling: Op stelen

Elk jaar is het wel weer ergens raak op de met grote rechthoekige stenen bestrate oprit voor ons huis. Met een ongekende en ongeremde kracht schieten ze tussen de stenen omhoog uit de grond: inderdaad als paddenstoelen. Ze laten zich niet afstoppen. Het is opkomst en ondergang in vijf dagen. Explosief ego-gedrag. Zo schiet een ondergrondse ongedifferentieerde energetische aanwezigheid opeens in de vorm om na zo korte tijd op de stelen te gaan wankelen en ten onder te gaan.

Terwijl ik aan het ziekbed van mijn moeder zit, slaat een zuster, die natuurlijk verpleegkundige heet, het laken en de dekens terug en zie ik onverwacht de blote benen van mijn moeder tot op een hoogte die ik nooit eerder zag. Haar benen als stelen waar haar leven op rustte. Meer en meer wankelend naar een onzekere toekomst. Maar ze loopt al niet meer op haar laatste benen. Overeind komen is er niet meer bij. Energie in de vorm geschoten, dat is wat het is. Prachtig, ontroerend zelfs en heel eindig.

Hans Janssen, hans.janssen80@kpnmail.nl

De maker van de beeldtentoonstelling is dit keer Hans Janssen. Hoewel zijn hoofdactiviteiten op het gebied van onderwijs, geestelijke verzorging en supervisie lagen, is hij al vanaf zijn kinderjaren met het medium fotografie in de weer. Tentoonstellingen en werken in opdracht lopen als een gouddraad door en langs de professionele hoofdaccenten. Daarbij heeft hij zo zijn favorieten in wat je de klassieke fotografie zou kunnen noemen (zoals bijvoorbeeld het werk van de Vlaamse fotograaf Stephan Vanfleteren), maar hij is ook sterk geïnteresseerd in het werk van grensverleggende beeldmakers als de Duitser Gerhard Richter en de Zuid-Afrikaanse alleskunner William Kentridge. Voor laatstgenoemden is fotografie en film een integraal onderdeel van hun artistieke expressiviteit. In zijn foto-essays die hij voor het blad *Zen-schrift* maakt, een uitgave van het Kanzeon Zen centrum in Rotterdam, combineert Hans Janssen kleine beeldenreeksen met een korte beschouwende tekst. Beeld en tekst zijn daarbij van gelijke importantie, maar in de combinaties zijn ze meer dan de som der delen. Beeld en tekst gaan in hun altijd aanwezige afzonderlijke gelaagdheid dan opeens een zekere verbinding met elkaar aan. Dat spel van de verbeelding, dat even een ander licht werpt op de eerste realiteit, wordt niet geschuwd, sterker nog, wordt verlangd en soms gevonden.

